

Zneski za zavarovanje življenja, ki so plačilni po smrti zapustnika, morejo se le takrat zarubiti za zapustnikove dolgove, ako pripadejo zapuščini umrlega.

Izidor K. je na podlagi menjično-pravnega plačilnega naloga z 9. avgusta 1881, št. 18502, zadobljenega proti Leopoldu M., Jožefu in Ani H. prosil, da se mu dovoli v zavarovanje menjične terjatve iz tega plačilnega naloga v znesku 280 gld. s pr. eksekutivna zastavna pravica do zavarovane glavnice v znesku 1000 gld., katero mora po smrti Jožefa H. izplačati „c. kr. priv. Assicurazioni generali“, dalje do kapitala v znesku 1000 gld., ki je bil zavarovan pri „Janus“-u za slučaj smrti Jožefa H., in ki je po smrti tega zadnjega postal plačilen, da se to ob enem obema zavodoma naznani in c. kr. uradnemu slugi naloži, da na zavarovalnih, v zapuščino pripadajočih policah zaznamenuje zastavno pravico, slednje pa pri sodnji deponira.

To prošnjo je c. kr. deželna sodnija v Gradci z odlokom z 28. decembra 1881, št. 29074 odbila, ker tisti znesek, katerega mora kako zavarovalno društvo izplačati pri smrti one osebe, koje življenje je bilo zavarovano, ni objekt premoženja zapustnikovega, oziroma del njegove zapuščine, radi česar tudi ne more biti predmet eksekucije, ki je namerjena proti zapuščini umrlega.

Rekursu, ki ga je proti temu odloku uložil prositelj za rubežen, c. kr. nadsodnija z naredbo od 18. januarja 1882, št. 847 ni pritrdila; ker akoravno je res, da ni nemogoč slučaj, v kojem bi se moralo s svoto, katero mora kako zavarovalno društvo plačati vsled smrti človeka, kojega življenje je bilo zavarovano, ravnati kakor z delom njegove zapuščine, ker je zavarovancu na prosto voljo dano, svojo zapuščino zaznamenovati kot ono, ki naj ima dobiček od tega, mora vender oni, ki hoče zaradi kakega dolga zavarovančevega zarubiti kako v zapuščini zadnjega nahajajočo se polico in oziroma kako glavnico, ki se mora na podlagi one izplačati, vsaj trditi, da je bil ta kapital za zapuščino zavarovan, ker bi se le v tem slučaju moglo govoriti o premoženji, iz kojega bi mogel prosilec pričakovati na rubežen kako plačo za svojo terjatev, in katero se more po §§. 311 in 340 obč. sod. reda in po dvor-

nem dekretu od 29. maja 1845, št. 889 zbirke pravosodnih zakonov smatrati za sposobno, da se zarubi.

Ker je pa rekurent v svoji eksekutivni prošnji navel le zavarovani kapital v znesku 1000 gld., katerega mora izplačati „c. kr. priv. Assicurazioni generali“ vsled smrti Jožefa H., in pa kapital v znesku 1000 gld., kateri je bil za slučaj smrti Jožefa H. zavarovan pri „Janus“-u in ki se mora vsled smrti onega izplačati, kot objekte eksekucije, brez da bi bil naznanil, na katerega korist da so bile te glavnice zavarovane, in ker se tudi iz izpovedbe, da spadajo v njegovo zapuščino, ne more razvideti trditev, da je v njih imenovana zapuščina Jožefa H., katerej naj pripade korist, je popolnoma opravičeno, da se je odvrnila eksekucijska prošnja.

C. kr. najvišje sodišče je na izredni revizijski rekurs, katerega jeložil prositelj za rubežen, to razsodbo iz nadsodnijskih nagibov potrdilo.

(Razsodba najvišjega sodišča od 4. aprila 1882, št. 2513.)

G. H.

Motenje posesti.

F. S. je bil na prošnjo upnika Janeza M. od sodnije Z. postavljen za sekvestra posestva Frana M. in kot sekvester tudi od sodnije upeljan. Po upeljanji sekvestra prodal je Franjo M. kaščo, vzeto v izvršbeno cenitev Matiji P. Sekvester uložil je na to zoper Matija P. tožbo zastran motenja posesti, opiraje se na to, da je on od sodnije bil kot sekvester posestva Franjo M. upeljan, torej djanski posestnik.

Sodnija Z. uslišala je zahtevanje tožnika in sicer iz nagibov nadsodnijskih, navedenih v Glaser-Ungar-jevej zbirki pod št. 819.

Druga instanca zavrnila je tožnika iz sledečih

razlogov:

Glede na to, da je s sekvestracijo kratena le pravica lastnika do užitka, lastnik pa v vseh svojih drugih pravicah ostane nekraten, — glede na to, da ga postavljeni sekvester le z ozirom